

ה"ת 63830/10/17 - ברוך יעקב ברוכמן, חנה רחל הקלמן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 63830-10-17 ברוכמן ואח' נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 289072/2017

בפני כבוד השופטת חוי טוקר

המבקשים:

1. ברוך יעקב ברוכמן

2. חנה רחל הקלמן ע"י ב"כ עוה"ד ניר יסלוביץ

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

החלטה

1. בקשת המבקשים להשיב לידיהם את התפוסים המוחזקים בידי המשיבה (כספים שונים, פנקס שיקים ומסמכים שנתפסו בביתו של המבקש 1; להלן: "המבקש") ואשר נתפסו על-ידי המשיבה ביום 25.10.17 ותפוסתם הוארכה בהחלטת בית המשפט מיום 27.12.17 אשר ניתנה במעמד צד אחד.
2. להשלמת התמונה יצוין, כי המבקשים פנו לבית המשפט בבקשה להשיב לידיהם את התפוסים, וזאת ביום 31.10.17, היינו, בסמוך לאחר תפוסתם.
3. ביום 17.12.17 ניתנה החלטת בית המשפט אשר קבעה כי המחלוקת בין הצדדים הינה בעיקרה קניינית (וזאת לאור טענת המבקשים כי התפוסים אינם שייכים למבקש), ולפיכך, היא תוכרע במסגרת תיק פשיטת הרגל.
4. בקשה זו אינה נסמכת בעיקרה על הטענה הקניינית, כי אם על הטענה כי התפוסים נתפסו שלא כדין ומכל מקום כי הארכת תוקף החזקתם נעשתה שלא כדין.
5. לטענת המבקשים, החיפוש נעשה שלא כדין באשר צו החיפוש הוצא ביולי 2017 ותוקפו היה ל- 30 ימים. לפיכך, ומעת שהחיפוש בוצע בחודש אוקטובר 2017, הוא בוצע בהעדר צו חיפוש בתוקף.
6. מכל מקום, טוענים המבקשים, כי הבקשה להוצאת צו חיפוש הוצאה במקורה שלא כדין באשר עילת הבקשה שצוינה בה היתה חשד להתפרצות, עבירה שאף המשיבה אינה טוענת כי המבקשים חשודים בה.
7. לכך מוסיפים המבקשים וטוענים כי המשיבה פנתה לבית המשפט, במעמד צד אחד, וביקשה להאריך את תוקף החזקת התפוסים עד לתום ההליכים המשפטיים. לפיכך, מעת שההחלטה להאריך את תוקף החזקת התפוסים ניתנה במעמד צד אחד, מבלי שהמבקשים יהיו צד לבקשה, אין לה כל תוקף. המבקשים מוסיפים וטוענים כי לא ניתן להאריך את תוקף החזקת התפוסים עד אין קץ, ולכן, ומאחר וחלפו 180 ימים מיום שהוארך תוקף החזקת התפוסים ולא הוגשה בקשה להארכת החזקתם, ואף בהתעלם מן הפגמים הנטענים, דין התפוסים שחרור.
8. המבקשים פנו לבית המשפט לאחר שנודע להם אודות ההחלטה שניתנה במעמד צד אחד (ואשר לא הומצאה להם על-ידי המשיבה בסמוך לאחר שניתנה), וזאת לאחר שההחלטה הוגשה על-ידי נציג הכנ"ר במהלך

דיון שהתקיים ביום 24.6.18 במסגרת הליך פשיטת הרגל המתנהל כנגד המבקש (16-01-860; להלן: "תיק הפש"ר").

9. לטענת המשיבה, בעניינו של המבקש מתנהלת חקירה משותפת למשטרת ישראל ולחוקרי הכונס הרשמי, בגין חשד לעבירות פשיטת רגל, שיבוש מהלכי משפט, קבלת דבר במרמה, הונאת נושים, עבירות הלבנת הון ועוד. על-פי החשד, אשת המבקש ובני משפחה נוספים, סייעו בידי המבקש. במהלך החיפוש שנערך בבית המבקש ברח' שאולזון 14 בירושלים, עלתה לראשונה הטענה כי בתו של המבקש, המבקשת 2 (להלן: "המבקשת") ומשפחתה (בעליה וילדיה) מתגוררים בכתובת שבה בוצע החיפוש (רח' שאולזון 14 ירושלים) וכי מרבית הכספים שנתפסו שייכים לה.

10. המשיבה טוענת כי לאחר ביצוע החיפוש, צוות החקירה עבר על המסמכים שנתפסו וערך חקירות רבות של החשודים וכן נגבו עדויות של מעורבים נוספים, ואולם, המבקש בחר שלא לשתף פעולה בחקירה ושמר על זכות השתיקה.

11. לטענת המשיבה, ביום 31.10.17 הגישו המבקשים בקשה ראשונה להשבת תפוסים המתייחסת לשמונה פריטים מסוימים שנתפסו בבית המבקש. ביום 17.12.17 ניתנה החלטת בית המשפט אשר קבעה כי מאחר והמחלוקת הינה קניינית, היא תוכרע במסגרת תיק פשיטת הרגל. ביום 20.2.18 הגישו המבקשים בקשה דומה להשבת אותם שמונה תפוסים בתיק פשיטת הרגל, והבקשה טרם הוכרעה.

12. המשיבה טוענת כי המבקשים מעולם לא הגישו בקשה להשבת מלוא התפוסים ואף לא פנו למשיבה בעניין זה. בין התפוסים מצויים מסמכים רבים המחזקים ומבססים את החשדות כנגד המבקש. התיק עדיין מצוי בעיצומה של חקירה, וזאת לאור חוסר שיתוף פעולה של המבקש וכן לאור הקושי הקיים בהתחקות אחר מידע כלכלי שלא בין גבולות הארץ.

13. בנסיבות העניין, ביקשה המשיבה לדחות את בקשת המבקשים ולהאריך את תוקף החזקת התפוסים למשך 180 ימים נוספים.

14. כבר בפתח הדברים ייאמר כי נציג המשיבה בחר שלא להגיע לדיון שנקבע ליום 13.9.18 אליו הופיע נציג של מחלקת חקירות בכונס הנכסים הרשמי. לדברי נציג הכנ"ר שהופיע בדיון, נציג המשטרה שהיה בבית המשפט אך סירב להיכנס לאולם, באשר תיק החקירה לא היה מצוי בידיו.

15. נציג הכנ"ר טען בדיון כי הוגשו מספר בקשות להוצאת צווי חיפוש, ויכול להיות שבאחת מהן נפלה טעות ונרשם בה "חדש להתפרצות". לכך הוסיף נציג הכנ"ר וטען כי במסגרת הדיון שהתקיים ביום 24.6.18 בתיק פשיטת הרגל הוסכם שסוגיית השבת התפוסים תיוותר בתיק פשיטת הרגל. לבסוף, טען נציג הכנ"ר כי בית המשפט נעתר לבקשה להאריך את תוקף החזקת התפוסים עד לתום ההליכים המשפטיים ולפיכך, בדיון מוחזקים התפוסים על-ידי המשיבה. לחילופין, ולשם הזהירות התבקש בית המשפט להאריך את תוקף החזקתם.

16. בהחלטה שנתתי ביום 29.9.18 ציינתי כי אינני מקבלת את טענת המשיבה כי במסגרת הליך פשיטת הרגל הגיעו הצדדים להסכמה כי חומרי החקירה יוותרו בידי המשיבה. הסכמת הצדדים היתה כי חומרי החקירה יוותרו בידי המדינה עד להחלטה אחרת שתינתן במסגרת ההליך הפלילי (ר' פרו' הדיון מיום 24.6.18 שהתקיים במסגרת תיק הפש"ר; הוגש וסומן מש/2).

17. באותה החלטה הוספתי וצינתי כי טענות ב"כ המבקשים הינן כבדות משקל. כך, עולה כי צו החיפוש שניתן לכתובת שברח' שאולזון 14 ירושלים הינו מיום 12.7.17 ותוקפו היה ל- 30 ימים. לפיכך, ככל שהחיפוש בוצע לאחר מועד זה המשמעות היא, על פניו, כי החיפוש בוצע בניגוד לדין. כמו כן, צינתי כי יש ממש בטענת ב"כ המבקשים ביחס לכך כי הארכת תוקף החזקת התפוסים עד לתום ההליכים נעשתה מבלי לקבל את עמדת המבקשים (וזאת מבלי להתייחס לטענת המבקשים כי לא ניתן להאריך את תוקף החזקת התפוסים לפרק זמן בלתי מוגבל).
18. מכל מקום, צינתי כי מעת שחלפה כמעט שנה מיום תפיסת התפוסים ולא הוגש המשפט, נקודת האיזון שבין עילת התפיסה לזכות הקניין של המבקשים השתנתה ולפיכך, קמה עילה לדיון מחדש בהמשך החזקת התפוסים על-ידי המשיבה.
19. באותה החלטה צינתי גם כי המשיבה הגישה תגובה כללית שלא התייחסה לכל אחד ואחד מן התפוסים ולעילת התפיסה שמתייחסת לכל אחד מהם, וכאמור - נציג המשיבה אף לא התייצב לדיון ובכך ראיתי טעם נפגם.
20. כמו כן, הוספתי וצינתי כי מתגובת המשיבה עלה כי העיקר הוא מסמכים שנתפסו, ואלה דרושים לצורכי חקירה. יחד עם זאת, מטיבם וטבעם של תפוסים אלה ניתן להבטיח את צורכי החקירה בדרך של העתקתם.
21. בנסיבות אלה, הוריתי למשיבה להגיש תגובה משלימה ולהתייחס לשאלה מדוע לא ניתן להבטיח את צורכי החקירה בדרך של העתקת המסמכים והתחייבות המבקשים שלא לטעון לכלל הראיה הטובה ביותר. הדברים יפים גם בנוגע לפנקסי שיקים שנתפסו. בכל הנוגע לכספים שנתפסו, הוריתי למשיבה לפרט מהו הסכום שנתפס ומהי עילת התפיסה.
22. באותה החלטה ניתנה למבקשים זכות התשובה לתגובה המשלימה שתוגש.
23. ביום 8.10.18 הוגשה תגובה משלימה מטעם המשיבה.
24. בתגובתה המשלימה הפנתה המשיבה להוראות החיקוק המקימות, לשיטתה, את סמכות התפיסה. לטענת המשיבה, הצווים הוצאו בהתאם לסעיף 23 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק החיפוש") והתפוסים נשמרו בידיה בהתאם לסעיף 33 לחוק החיפוש. המשיבה הוסיפה וטענה כי אין כל עילה להשבת התפוסים לפי סעיף 34 לחוק החיפוש באשר חזקה על המבקש כי כל רכוש שנתפס בביתו, לרבות הכסף, שייך לו, ומכאן הוא מוקנה לכוונת הנכסים הרשמי מכוח צווי הכינוס שניתנו בהליך פשיטת הרגל.
25. לגופו של עניין, טענה המשיבה כי המסמכים המקוריים שנתפסו על-ידי המשיבה חיוניים להמשך החקירה ומניעת שיבושה. המשיבה הסכימה כי ניתן לאפשר למבקש לצלם את המסמכים שנתפסו, אולם, לא בצורה גורפת ותוך בחינת כל בקשה לגופה. לכך הוסיפה המשיבה והביעה תמיהה באשר לשאלה מהו הצורך של המבקש במסמכים הקשורים לניהול עסקיו. מכל מקום, טענה המשיבה כי המסמכים עשויים להיות מוצגים במהלך החקירה ולהיות מסומנים בכפוף לעדות והנחקר רשאי לבקש לעיין במסמך המקורי.
26. חרף החלטתי מיום 29.9.18, המשיבה לא התייחסה לכספים שנתפסו ולעילה המצדיקה המשך תפיסתם.
27. לנוכח טענת המשיבה כי התפוסים נתפסו בהתאם לצו שהוצא לפי סעיף 23 לחוק החיפוש ולאור טענת המבקשים כי החיפוש בוצע על-פי צו שלא היה בתוקף במועד עריכת החיפוש ואשר ניתן על-יסוד החשד לעבירת

התפרצות, ולא לעבירות להן טוענת המשיבה, הוריתי בהחלטה מיום 8.10.18 כי הצו שמכוחו בוצע החיפוש יומצא לתיק בית המשפט.

28. ביום 10.10.18 הגישה המשיבה העתק צו מיום 22.10.17, אשר מכוחו בוצע החיפוש, לטענתה. בהחלטה שניתנה באותו היום הוריתי למשיבה להעביר את תיק החקירה לעיונו של בית המשפט לצורך מתן החלטה. תיק החקירה הועבר לעיון בית המשפט.

29. ביום 10.10.18 הוגשה תשובת המבקשים. המבקשים טענו בתשובתם כי המשיבה נמנעה מלהתייחס בתגובתה לכספים שנתפסו ולטענת המבקש כי חלק הארי של הכספים שנתפסו שייכים למבקשת. המבקשים טוענים כי צו החיפוש לא התיר למשיבה לתפוס את הכספים ולפיכך יש להורות על השבתם, ומכל מקום, נטען כי הכספים שייכים למבקשת.

30. כך או אחרת, טענו המבקשים כי המשיבה הטעתה את בית המשפט וכי צו החיפוש שהוגש על-ידיה ביום 10.10.18 הינו צו חדירה למחשב ולא צו החיפוש, אשר נחתם ביום 12.7.17, ואשר לא היה בתוקף במועד עריכת החיפוש.

31. לטענת המבקשים, המבקש שיתף פעולה בחקירה, והעובדה כי חלף פרק זמן כה רב וטרם הוגש כתב אישום מלמדת על כך כי למשיבה אין ראיות כנגד המבקש.

32. באשר לנקודת האיזון שהשתנתה בחלוף הזמן אליה התייחסתי בהחלטה מיום 29.9.18 טענו המבקשים כי יסכימו שהעתק המסמכים יישאר בידי המשיבה וכי יוותרו על כלל הראיה הטובה ביותר.

33. אין מחלוקת בין הצדדים כי התפוסים מושא הבקשה נתפסו בחיפוש שבוצע ברח' שאולזון 14 בירושלים.

34. בדיון שהתקיים ביום 13.9.18 הגיש נציג המשיבה שני צווי חיפוש: צו חיפוש לרח' שאולזון 14 ירושלים (שבו בוצע החיפוש מושא הבקשה) וצו חיפוש לרח' קצנלבוגן רפאל 66 ירושלים. שני הצווים שהוגשו נחתמו ביום 22.10.17 (צו החיפוש לרח' שאולזון נושא אמנם תאריך של ה- 12.7.17, אך עיון מדוקדק בו מלבד כי הוא נחתם ביום 22.10.17), ותוקפם היה ל- 30 ימים, ולפיכך, על-פניו, בוצע החיפוש על-פי צו וכדין. אשוב בהמשך לטענה כי החשד שצוין בצו לרח' שאולזון היה חשד להתפרצות.

35. עיון בתיק החקירה מלמד כי ביום 22.10.17 נחתמו שני צווים לחדירה לחומר מחשב: האחד הוא הצו שהוגש בהודעת המשיבה מיום 10.10.18 ובו צוין החשד להלבנת הון (תיק 37823-10-17), והשני בגין חשד להתפרצות (תיק 37876-10-17).

36. מקבלת אני את טענת המבקשים כי בהפניית המשיבה את בית המשפט בהודעתה מיום 10.10.18 לצו חדירה לחומר מחשב יש משום טעם נפגם, באשר אם אכן מדובר בצו שמכוחו בוצע החיפוש, הרי שהחיפוש בוצע שלא כדין, שכן צו חדירה לחומר מחשב אינו יכול לשמש צו חיפוש.

37. צו החיפוש היחיד שהומצא לבית המשפט לכתובת שבו נתפסו התפוסים מושא הבקשה, הוא צו חיפוש שבו צוין כי המבקש חשוד בעבירת התפרצות. הצו נושא מספר 37856-10-17 והוא נחתם, כאמור, ביום 22.10.17 (הצו הוגש במעמד הדיון שהתקיים ביום 13.9.18 וסומן נ/1).

38. אינני מקבלת את טענת המשיבה כי הצוין בצו של העבירה שבה נחשד מחזיק הינו עניין פורמלי, ולדידי יש בו

כדי לעקר תוקפו של צו חיפוש. ביצוע חיפוש על-פי צו פוגע פגיעה ממשית בקניינו של אדם, ולפיכך, ציון העבירה בה נחשד המחזיק אשר מכוחו ניתן הצו ומבוצע החיפוש הינו מהותי לצו. מכל מקום, השאלה האם מדובר בטעות אם לאו אינה נתונה לעמדתה של המשיבה, שכן, מדובר בהחלטה של בית המשפט ובנימוק שניתן על-ידי בית המשפט לביצוע החיפוש.

39. במקרה שלפנינו, לא נדרשת הכרעה בשאלה האם "טעות" בצו החיפוש בציון העבירה בה נחשד מחזיק מעקרת תוקפו של צו, משום שבתיק החקירה קיימים שני צווים, האחד שנחתם בגין החשד להתפרצות והשני בגין החשד למרמה והונאה, ואבהיר.

40. עיון בתיק החקירה מלמד כי לבד מצו החיפוש שנחתם ביום 22.10.17 בגין החשד להתפרצות ואשר אותו בחרה המשיבה להציג לבית המשפט, קיימת בתיק החקירה בקשה לצו חיפוש באותה הכתובת (רח' שאולזון 14 ירושלים), אשר הצו שניתן על-יסוד אותה בקשה ניתן בגין חשד למרמה והונאה (מס' תיק 21194-08-17).

41. קיומם של שני צווי חיפוש לאותה הכתובת אשר באחד מהם מצוין חשד להתפרצות ובשני מצוין חשד למרמה והונאה מלמד על כך כי ציון ה"חשד להתפרצות" אינו בגדר טעות. ואכן, כאמור, ביום 22.10.17 מצאה המשיבה להחתים את בית המשפט על שני צווי חדירה לחומר מחשב באותה הכתובת (שאולזון 14 + רח' המפעלות 28 עטרות) כאשר באחד מהם מצוין החשד להתפרצות ובאחר מצוין החשד להלבנת הון.

42. עיון בצו החיפוש שנחתם לרח' שאולזון בחשד למרמה והונאה מלמד כי הוא נחתם על-ידי בית המשפט ביום 10.8.17 ותוקפו היה ל- 30 ימים, וביום 18.9.17 הוארך תוקפו של הצו. עיון בתיק החקירה מלמד כי החיפוש ברח' שאולזון בוצע ביום 25.10.17, היינו, בחלוף למעלה מ- 30 ימים לאחר שניתנה ההחלטה להארכת תוקפו של הצו ביום 18.9.17 ואשר תוקפו פג ביום 17.10.17.

43. יש להביע תמיהה על כך כי המשיבה לא מצאה לפרוס בפני בית המשפט את מלוא היריעה ביחס לצווים שניתנו לכתובת שבה בוצע החיפוש, עליה למד בית המשפט מעיון בתיק החקירה. למעלה מכך, כאשר עלה הספק ביחס לשאלה האם הצו שבו צוין החשד להתפרצות יכול לשמש כבסיס חוקי לביצוע החיפוש בעניינו והאם החיפוש בוצע על-יסוד צו חיפוש תקף, המציאה המשיבה לבית המשפט צו שנחתם ביום 22.10.17 ואשר בו צוין החשד להלבנת הון, אלא שמדובר היה, כאמור, בצו חדירה למחשב, אשר אינו יכול לשמש מקור לביצוע חיפוש.

44. המסקנה המתבקשת היא כי החיפוש ברח' שאולזון 14 בוצע שלא כדיון, מאחר ובמועד ביצוע החיפוש לא היה צו חיפוש בתוקף שניתן על-יסוד החשד לביצוע העבירות בהן נחשד המבקש. צדו השני של המטבע הוא, כי אף אם היה נטען על-ידי המשיבה כי תפיסת התפוסים בוצעה בחשד להתפרצות (דבר שלא נטען על-ידי המשיבה), הרי שמעת שאין בפי המשיבה טענה כי המבקשים חשודים בהתפרצות, אין עוד עילה להמשך החזקת התפוסים.

45. בנסיבות אלה, מתייתר הצורך בדיון בטענת המבקשים כי הדיון בהארכת תוקף החזקת התפוסים התקיים בהעדרם, כי לא ניתן להאריך תוקף החזקת תפוסים למשך תקופה העולה על 180 ימים וכי מכל מקום לא היה בצו כדי להסמך את המשיבה לתפוס את הכספים.

46. די באמור כדי להביא לקבלת הבקשה להשבת התפוסים.

47. טענת המשיבה כי נכסי המבקש מוקנים לכנ"ר לאו טענה היא, באשר אין בקיומה של עילת תפיסה היום, לשיטתה של המשיבה, ומבלי להכריע בכך, כדי להכשיר, בדיעבד, תפיסה. לפיכך, דינם של התפוסים להיות

מושבים למבקשים, וזאת מבלי לגרוע מכל סמכות שנתונה לגורם כלשהו על-פי כל דין, לאחר שהתפוסים יושבו למבקשים.

48. לכך אוסיף, כי אף אם הייתי מסיקה כי החיפוש נעשה כדין, לא היה בכך כדי לשנות ממסקנתי כי דינם של התפוסים להיות מושבים למבקשים.

49. כפי שצוין בהחלטה מיום 29.9.18, ככל שחולף הזמן, נקודת האיזון משתנה אל עבר השמירה על זכות הקניין של בעלי תפוסים.

50. באשר למסמכים, הרי שמעת שהמבקשים הסכימו כי אלה יועתקו וכי לא תעלה על-ידם הטענה לכלל הראיה הטובה ביותר, אין עוד כל עילה שתצדיק המשך החזקתם בידי המשיבה, אשר אף לשיטתה, המסמכים מוחזקים בידיה לצורך ראיתי בלבד. דברים אלה יפים גם לפנקסי השיקים. טענת המשיבה כי לא ברור איזה צורך יש למבקשים במסמכים אלה לאו טענה היא, באשר זכות הקניין במסמכים הינה של המבקשים ולא של המשיבה, ולפיכך, מי שצריך להוכיח את הצורך בהמשך החזקת המסמכים הינה המשיבה ולא המבקשים.

51. באשר לכספים שנתפסו - לא ניתנה כל התייחסות על-ידי המשיבה לסכומים שנתפסו ולעילה להמשך החזקתם, וזאת חרף הוראה מפורשת של בית המשפט למשיבה לעשות כן. משכך, המסקנה המתבקשת היא כי המשיבה לא הצליחה להראות כי קיימת עילה שבדין להמשך החזקת הכספים.

52. לסיום אציין, כי לבד מאמירות כלליות בדבר חוסר שיתוף פעולה של המבקש, לא ניתן הסבר מניח את הדעת מפי המשיבה לכך כי טרם נתגבשו ממצאי תיק החקירה (ואינני נוקטת עמדה בשאלה האם המבקש משתף פעולה או לא). אף אם קיימות פעולות חקירה נוספות נדרשות, הרי שככל שחולף הזמן, עובר משקל הכובד אל עבר זכות הקניין.

53. סוף דבר, התפוסים יושבו למבקשים, אם משום שתפיסתם היתה שלא כדין ואם משום שאין כל הצדקה להמשך תפיסתם, הן לאור פרק הזמן שחלף ממועד תפיסתם, הן לאור האפשרות להבטיח את צורכי החקירה בדרך של העתקת המסמכים ופנקסי השיקים והן לאור העובדה שהמשיבה לא הצביעה על כל עילה שבדין להמשך החזקת הכספים.

54. המסמכים ופנקסי השיקים יושבו למבקשים כנגד העתקתם והתחייבות המבקשים כי לא יטענו לכלל הראיה הטובה ביותר בכל הליך עתידי שיינקט, ככל שיינקט.

55. מובהר כי אין באמור בהחלטה זו משום הבעת עמדה ביחס למחלוקת הקניינית שנתגלעה בין הצדדים.

56. בכפוף לאמור בפסקה 54 לעיל, התפוסים יושבו למבקשים בתוך 21 ימים מהיום, וזאת על-מנת ליתן בידי מי מהצדדים את השהות לפנות לבית המשפט במסגרת הליך פשיטת הרגל וזאת לאור המצוין בפסקה 4 להחלטת בית המשפט מיום 17.12.17 ביחס לקיומה של החלטת בית המשפט המחוזי בתיק הפש"ר לעיכוב השבת התפוסים עד לדיון בעניינם בתיק הפש"ר ולאור תכליותיו (ואף כי הצדדים לא טענו לכך בפניי ולא הציגו בפניי את אותה החלטה).

57. תיק החקירה יועבר למזכירות לשם השבתו למשיבה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ט, 31 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.